

Μητροπολίτης Κιλκισίου: Η ελευθερία μακριά από τον Θεό επιφέρει πνευματική φτώχεια

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πολυανής και Κιλκισίου

Στον περικαλλή Ιερό Ναό Ζωοδόχου Πηγής της Κωμοπόλεως Αγίου Αθανασίου ιερούργησε την Κυριακή του Ασώτου, 8 Φεβρουαρίου 2026, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πολυανής και Κιλκισίου κ. Βαρθολομαίος.

Τον Σεβασμιώτατο πλαισίωσαν οι Εφημέριοι και οι Ιεροδιάκονοι της Ιεράς Μητροπόλεως με τον πιστό λαό να υπερεπληρώνει τον Ιερό Ναό για να μετάσχει της Θείας Ευχαριστίας.

Στο κήρυγμά του ο σεπτός Ποιμενάρχης του Κιλκίς ανέφερε:

«Αγαπητοί μου αδελφοί,

η σημερινή παραβολή του ασώτου περιλαμβάνει σε νοήματα ολόκληρο το Ευαγγέλιο. Ο Κύριός μας ήρθε για να μας ανακοινώσει, ότι έχουμε ουράνιο πατέρα γεμάτο ευσπλαχνία και ότι με τη μετάνοια αποκαθίστανται οι σχέσεις μας μαζί Του. Μέσα από την παραβολή, προβάλλεται η μετάνοια ως η λυτρωτική οδός που μετατρέπει την απομάκρυνση σε επανένωση, διδάσκοντας ότι δεν υπάρχει αμαρτία που να υπερνικά τη θεϊκή συγχώρεση.

Ο Άσωτος υιός αντιπροσωπεύει τον άνθρωπο που αναζητά την ελευθερία μακριά από τον Θεό, καταλήγοντας στην πνευματική φτώχεια και την κατοίκηση στην ξένη γη της αμαρτίας. Διότι το άσωτος παράγεται από το στερητικό -α- και το ρήμα σώζω και υποδηλώνει τον μη έχοντα ελπίδα σωτηρίας, τον αισχρό και τον διεφθαρμένο. Η ζωή όμως «εις χώραν μακράν» (Λουκ. ιε', 13) της πατρικής οικίας και παρουσίας έχει και την τραγική της όψη. Είναι μια εμπειρία με φοβερές συνέπειες. Δεν είναι τόσο η κατασπατάληση της πατρικής περιουσίας, όσο η εμπειρία της νεανικής ασωτίας, που μπορεί να καταστρέψει μια ζωή. Οι λανθασμένες επιλογές μάς κάνουν σοφότερους, μόνο όταν οδηγούν στη μετάνοια και στην επιστροφή. Αν παρέμενε ο άσωτος στη ξένη χώρα και δεν επέστρεφε στην πατρική οικία, κινδύνευε με θάνατο.

Η σημερινή παραβολή καταλήγει στην επιστροφή, που καταξιώνει τελικά τον νεότερο γιο, για τις επιλογές του. Όχι βέβαια για την ασωτία του, αλλά για την μετάνοια και την επιστροφή του. Αντίθετα ο μεγαλύτερος γιος με τη στάση του, δείχνει την σκληροκαρδία, τον φθόνο και τον εγωισμό του προς τον άσωτο αδερφό του, αλλά και μια φαρισαϊκή υπακοή προς τον πατέρα όλα αυτά τα χρόνια, με σκοπό την πατρική εύνοια για την αυτοδικαίωσή του».

Στη συνέχεια πρόσθεσε: «Αδελφοί μου, παρόλα αυτά, την κεντρική θέση στη σημερινή παραβολή κατέχει το πρόσωπο του πατέρα. Δεν περίμενε με τιμωρητική διάθεση, δεν κούνησε το δάχτυλο, δεν ρώτησε τα «γιατί», αλλά «δραμὼν επέπεσεν ἐπὶ τον τράχηλον αὐτοῦ και κατεφίλησεν αὐτόν» (Λουκ. ιε΄, 20), δείχνοντας έμπρακτα την αγάπη, την αποδοχή και την αποκατάσταση του αμαρτωλού γιου. Συγχρόνως όμως, δείχνει την συγκατάβαση και την αγάπη του και προς τον μεγαλύτερο γιο, που αγανακτεί με τη στάση του πατέρα και του λέει ήρεμα «παιδί μου, εσύ πάντοτε είσαι μαζί μου και ό,τι είναι δικό μου, είναι και δικό σου» (Λουκ. ιε΄, 31), πρέπει όμως να χαρείς, γιατί ο αδελφός σου αυτός «νεκρὸς ἦν και ἀνέζησε, και ἀπολωλὼς ἦν και εὐρέθη» (Λουκ. ιε΄, 32)».

Και κατέληξε ο Σεβασμιώτατος: «Η αγκαλιά του ουράνιου Πατέρα μας είναι πάντα ανοιχτή, όπως η αγκαλιά του πατέρα της σημερινής παραβολής. Συνεχίζει πάντα να αγαπά, να ελπίζει και να προσμένει. Γι' αυτό και επελέγη από την Εκκλησία να αναγιγνώσκεται η παρούσα παραβολή κατά την περίοδο αυτή, εν όψει της Μεγάλης Τεσσαρακοστής. Η αγάπη, η κατανόηση και το έλεος του Θεού αποτελούν μία πρόσκληση διαρκείας για μετάνοια και επιστροφή στην πατρική εστία, που είναι η Αγία μας Εκκλησία. Αμήν!».

[Περισσότερες φωτογραφίες στο άλμπουμ:](#)

